

25. května

SV. MARIE MAGDALÉNY DE' PAZZI, PANNY**SVÁTEK**

Narodila se 2. dubna 1566 do významné šlechtické rodiny de' Pazzi [paci] ve Florencii, do doby obnovy církve po tridentském koncilu. V šestnácti letech zde vstoupila do kláštera karmelitek, který měl privilegium denního sv. přijímání. Sliby složila pro těžkou nemoc předčasně, v roce 1584. Bezprostředně po profesi následovala doba četných extází. Obdarování vyvrcholilo ve svatodušním oktávu roku 1585, kdy v sobě různými způsoby prožívala vylití Ducha svatého, proto je nazývána světicí Ducha svatého. Prošla mnoha bolestnými zkouškami a velkým utrpením, které v modlitbě obětovala za obnovu církve a řeholního života. Spolusestry, na přání zpovědníka, průběh jejích extází zaznamenávaly. Středobodem zápisů je tajemství vtěleného Slova, zvláště jeho utrpení, symbolizované jeho Krví, a jeho přebývání v lůně Otcově, ve spojení s Duchem svatým, v nekonečné propasti lásky. V extázích též diktovala dopisy adresované papeži, kardinálům a řádovým představeným. Zemřela ve Florencii 25. května 1607, roku 1626 byla blahořečena a roku 1669 prohlášena za svatou. Od roku 1928 je její tělo uloženo v klášteře v Careggi [karédži] na okraji Florencie.

Uvedení do první modlitby dne

Ant. Pojdme, klaňme se Ježíši; on je Ženich panen a Magdaléna jej tolik milovala.

Modlitba se čtením**HYMNUS (nápěv č. 2)**

Ó Marie Magdaléno,
slavíme dnes tvoje jméno,
Píseň písni tobě zpívá,
Karmel, když tě s láskou vzývá.

Bůh, jenž stvořil hvězdy, nebe,
k manželství povýšil tebe,
skryl tě do ran svého Slova
a do boku Ženichova.

Poraněna láskou Pána,
prstenem jsi připoutána,
vybíráš si za korunu
zkrvavený věnec z trnů.

Znakem kříže zpečetěná,
Krví Slova pokropená,
v bolestech se církvi cele
vydáváš pro Spasitele.

Kéž Duch Svatý rozeznívá
všechna místa, v nichž se skrývá,
na přímlovu, panno, tvoji,
s naší duší kéž se spojí.

Ať tím víc, tím horoucněji
naše chvály láskou znějí,
Kristu chceme na kolenou
zpívat spolu s Magdalenou. Amen.

1. ant. Jásá jako rek, když se do běhu dává.

Žalmy ze společných textů o pannách.

2. ant. Rydlem zručného písaře je můj jazyk.

3. ant. Zapomeň na svůj otcovský dům, neboť král zatoužil
po tvé kráse.

V. Ukážeš mi cestu k životu,

O. u tebe je hojná radost.

PRVNÍ ČTENÍ +

Z Písně písní

2,1-5.8-14.16-17a;7,10;8,6

Vztyčil nade mnou korouhev lásky

Jsem polní narcis, údolní lilie. Jak lilie mezi trnům, tak má milenka mezi dívkami. Jak jabloň mezi lesními stromy, tak můj miláček mezi jinochy; s rozkoší sedám v jejím stínu, její plod sládne pro moje ústa. Zavedl mě do vinného sklepa, vztyčil nade mnou korouhev lásky. Posilněte mě koláči z hro-

zinek, osvěžte mě jablky, neboť jsem chorá láskou. Hlas mého miláčka! Právě přichází, běží po horách, skáče po pahorcích. Můj miláček se podobá gazele nebo kolouchu laně. Hle – už stojí za naší zdí, dívá se okny, nahlíží mřížovím. Můj miláček se ujímá slova a říká mi: „Vstaň, pospěš, moje milá, moje holubičko, moje krásko, a pojd’! Hle, už přešla zima, déšť přestal a minul. Květy se objevily na zemi, přišel čas ke zpěvu, vrkání hrdličky je slyšet po kraji. Zrají plody fíkovníku, poupata révy voní. Vstaň a pojd’, moje milá, moje krásko, pojd’! Moje holubičko ve skalním úkrytu, v dutině srázu, ukaž mi svoji tvář, ať slyším tvůj hlas, vždyť tvůj hlas je líbezný a půvabná je tvoje tvář.“ Můj miláček patří mně a já jsem jeho, on pase mezi liliemi. Až se ochladí den a prodlouží stíny, vrať se! Jsem miláčkova, ke mně se upíná jeho touha. Neboť silná jako smrt je láska.

ZPĚV PO PRVNÍM ČTENÍ

Srov. Pís 3,11

Pojďte se podívat, dcery síónské, na nevěstu, kterou ozdobil Ženich královskou členkou, * v den svatby, v den, kdy její srdce jávalo radostí.

V. Trnovou korunu ze své hlavy položil na hlavu své nevěstě, * v den svatby.

Nebo:

Z Knihy moudrosti

7,22-28

Všechno proniká a prostupuje

V moudrosti je duch myslící, svatý, jedinečný, a přece mnohotvárný, jemný, hbitý, pronikající, neposkvrněný, jasný, nepodléhající utrpení, milující dobro, bystrý, nezkratitelný, blahodárný, nakloněný lidem, stálý, neklamný, bezstarostný, všemohoucí, nade vším bdící, pronikající všechny duchy myslící, čisté a nejjemnější. Neboť moudrost je pohyblivější než každý pohyb, svou čistotou všechno proniká a prostupuje. Ona je výdech Boží moci, čirý výron slávy Všemohoucího, protože nic poskvrněného se do ní nedostane, neboť je odlesk

věčného světla, neposkvrněné zrcadlo Boží činnosti a obraz jeho dobroty. Ačkoliv je jedna, všechno může, i když v sobě zůstává, všechno obnovuje, v průběhu věků vchází do svatých a tvoří z nich Boží přátele a proroky. Nic není Bohu tak drahé jako ten, kdo přebývá s moudrostí.

ZPĚV PO PRVNÍM ČTENÍ

Př 8,29-31

Když Hospodin upevňoval základy země, přebývala jsem u něho jako nejmilejší dítě, * stýkat se s lidmi mi bylo rozkoší.

V. Den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, * stýkat se s lidmi mi bylo rozkoší.

DRUHÉ ČTENÍ +

Ze zápisu výpovědí Marie Magdalény de' Pazzi

(I quaranta giorni, 41, Tutte le opere, Florencie 1960, s.235n.)

Je řada na tobě, Lásko!

Pátek, 6. července roku 1584. Hned jak jsem přistoupila ke svatému přijímání, uviděla jsem Ježíše. Překypoval láskou a vypadal, že má chuť mě škádlit. Zapředl se mnou zamilovaný rozhovor a promluvil ke mně zprvu mírně: „Volal jsem tě – a neodpovědělas mi“.

Bránila jsem se: „Hledala jsem tě a nenalezla.“

Znovu mi řekl: „Volal jsem tě, moje holubičko, a ty jsi mi neodpověděla.“

A já odvětila: „Hledala jsem tě, můj Nejmilejší. Toužila jsem po tobě, můj Nejmilejší. Milovala jsem tě, má Lásko. Hledala jsem tě, opravdu hledala, můj Nejmilejší, ale nenalezla.“

Ale Ježíš, Lásko, Ten, kterého vždycky nazývám Láskou, s důrazem opakoval: „Kdepak, má nevěsto, to já tě tak usilovně volal a ty jsi mi neodpověděla!“

Já se však nedala: „To já tě tak usilovně hledala a ty ses mi vůbec nedal nalézt, můj milý!“

Ježíš, Lásko, prohlásil: „A víš ty, proč jsi mne nenalezla? Protože jsi nehledala dost vytrvale.“

Namítla jsem: „A víš, Lásko, proč jsem ti neodpověděla? Protože jsi nevolal dost nahlas, abych tě zaslechla.“

Ježíš, Lásko, naléhal: „Hledej mě bez ustání, nevěsto moje, a najdeš mě.“

Já na to: „Křič pořádně a uslyším tě.“

Tu zvolal Ježíš, Lásko: „Je řada na tobě, na tobě, abys mě hledala!“

A já, už netrpělivá láskou, jsem vyhrkla: „Počkej, Lásko, víš přece, že jsi řekl, že kdo má víc, má víc dávat. A protože máš víc než já, musíš dávat ty. Dobře víš, že jsi mocnější, bohatší a silnější než já, a víš taky, že miluješ víc než já. Říkáš o sobě, že jsi Pravda; jenže jestli jsi takto mluvil, Lásko, říkal jsi pravdu, a jestli je to opravdu tak, je řada na tobě, na tobě, Lásko, protože jsi mocnější a silnější než já. Volej mě tak hlasitě, abych slyšela tvůj hlas!“

A on hned začal říkat: „Pojď, pojd', moje holubičko, má nádherná, pojd'“. A celou mne sjednotil se sebou a takto vzájemně spojení jsme si spolu sladce povídali – jako důvěrní přátelé –, ale nedovedla bych z toho sdělit ani to nejmenší. A když jsem spočívala ve spojení s ním, šťastně jsem vydechla: Teď jsem tě našla, má Lásko, teď jsem tak spokojená, že jsem sjednocena s tebou, Lásko!!!

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

1 Jan 4,16.18

Poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám, * strach nemá v lásce místo.

V. Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm, * strach nemá v lásce místo.

Nebo:

Ze zápisu výpovědi Marie Magdalény de' Pazzi

(Manoscritti: II, s.622; III, s.70, 186, 14-16, 265; IV, s.716)

Přijď, Duchu svatý

Jak jsi podivuhodné, ó Slovo, ve svatém Duchu. Ty působíš, že Duch se vlévá do duše, a takto se duše sjednocuje s Bohem, takto duše Boha počne a okouší a jinde než v něm už nenachází potěšení.

A Duch svatý přichází do duše vždy poznamenán drahoucennou pečetí krve Slova, obětovaného Beránka; a právě tato krev jej pobízí, aby přišel, ač i sám Duch vane a touží přijít.

Vanoucí Duch je v sobě podstatou Otcovou i podstatou Slova, vychází z lůna Otcova a ze zalíbení Slova, zaplavuje duši jako zřídlo, a ta se do něj noří. Jako se na soutoku prolínají dvě řeky, takže menší ztrácí své jméno a přijímá jméno té větší, právě tak působí tento božský Duch vstupující do duše, aby se s ní spojil. Nezbyvá tedy, než aby duše, která je menší, pozbyla své jméno a přenechala je Duchu; to učiní, jestliže se celá tak promění, že s ním splyne v jedno.

A tento Duch, rozdatel bohatství uloženého v srdci Otcově a strážce úradků vzcházejících mezi Otcem a Synem, proniká do duše s takovou jemností, že zůstává nepovšimnut a že jen málo lidí rozezná jeho skutečnou velikost.

Mocně i lehce proudí Duch do všech míst, která jsou hotova a připravena jej přijmout. Každé ucho rozeznává svým častým promlouváním i svým nejhlubším mlčením. Nápirem lásky On, nehybný i pohyb sám, vniká do všech.

Nezůstáváš stát, svatý Duchu, v nehybnosti Otcově, nezůstáváš stát ani ve Slově, a přece jsi ustavičně v Otci i ve Slově i v sobě samém, jakož i v každém dobrém duchu a ve všem stvoření. Stvoření tě potřebuje pro krev, kterou prolilo jedno-rozené Slovo, které se z nesmírné lásky samo učinilo svému stvoření nepostradatelným. Ty spočíváš na každém stvoření, které se ti v čistotě, skrze účast na tvých darech, skutečně připodobňuje. Spočíváš na těch, kteří byli skropeni krví Slova a připravují ti v sobě důstojný příbytek.

Přijď, Duchu svatý! Ať přijde sjednocení s Otcem, zalíbení Slova. Ty, ó Duchu pravdy, jsi odměnou svatých a občerstvením duší, jsi světlem v temnotách, jsi bohatstvím nuzných

a pokladem milujících, jsi sytostí hladových a útěchou putujících. V tobě jsou obsaženy všechny poklady.¹

Přijď ty, který jsi sestoupil na Marii a způsobil, že Slovo se stalo tělem, a svou milostí v nás učin to, cos v Marii učinil skrze milost a přirozenost!

Přijď, Duchu svatý, a spal v nás všechno, co nám brání zcela se v tobě strávit.

¹ Srov. Kol 2,3.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. 1 Kor 2,9-10

Oko nevidělo, ucho neslyšelo, člověk nikdy na to ani nepomyslel, * co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.

V. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha, * co všechno.

Chvalozpěv Bože, tebe chválíme.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Vigilie

Viz Kantika a evangelia pro vigilie, str. V-1 v dodatku.

Ranní chvály

HYMNUS (nápěv č. 3 nebo č. 4)

Ty, v jejímž nitru píseň zní
panensky čistá, svatební,
z příbytků Otce pohled' k nám,
jak dnes je Karmel rozjásán.

Co všechno svět ti nabízel,
nevybrala sis za úděl,
chceš s Pánem, ó, Magdaléno,
nést jeho jho a břemeno.

Tvým životem se Kristus stal,
celou tě láskou upoutal,
do srdce ti své jméno vryl,
se svým tvé srdce vyměnil.

Duch Svatý dal ti častokrát
se v žáru lásky stravovat,
co v extázích ti odhalil,
kéž máme s tebou za podíl.

Pros Nejsvětější Trojici,
za nejednotnou, trpící,
však svatou Církev, kterou Syn,
svou Krví obmyl z našich vin. Amen.

1. ant. Jak vyprahlá, žíznivá země toužím po tobě, abych viděla tvou moc a slávu.

Žalmy a kantikum nedělní z 1. týdne.

2. ant. Pro Krista se svobodně rozhoduji, po Kristu horoucně toužím, s Kristem chci zůstat navěky.

3. ant. Bubnem a tancem, strunnými nástroji a flétnou ať každý duch chválí Hospodina.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Flp 3,8-9a.10-11

Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Mé srdce k tobě mluví, * má tvář tě hledá. Mé srdce.

V. Hospodine, hledám tvou tvář, * má tvář tě hledá. Sláva Otcí. Mé srdce.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý; těm, kdo ho hledají, nic nechybí.

PROSBY

Otec a Syn ustavičně prožívají nevýslovnou radost lásky v Duchu svatém. Milostí máme účast na jejich životě, a proto volejme ke Kristu:

Děkujeme ti, Pane, že nám dáváš život v hojnosti.

Kriste, Světlo pravé, při svém příchodu jsi zaplavil radostí celou zemi,

— potěšuj svou stálou přítomností i naše srdce.

Kriste, smírná Oběti za naše hříchy, svou krví prolitou na kříži se za nás stále přimlouváš u Otce,

— vtáhni nás, tebou očištěné, do lůna Trojice.

Kriste, Synu Boží, spolu s Otcem jsi nám dal Ducha svatého, planoucí výheň lásky,

— dej, ať v nás Duch svatý spálí vše, co nám brání zcela se v něm strávit.

Kriste, trpící Služebníku, z tvého probodeného boku se zrodila církev,

— veď ji k dokonalosti lásky a k dovršení v nebeské slávě.

Kriste, vtělené Slovo, tys přijal naše lidství a obnovil tak naše smrtelné tělo,

— přeměň je do podoby svého těla oslaveného.

Otče náš.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, nejvyšší dobro panen, tys daroval svaté Marii Magdaléně de' Pazzi nevýslovný dar své důvěrné blízkosti; dopřej i nám, když slavíme její narození pro nebe, abychom ji následovali v čistotě a lásce. Skrze tvého Syna...

Modlitba uprostřed dne

Žalmy a antifony z příslušného dne v týdnu.

Dopoledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

MDr 7,7-8

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic.

V. Dobrotivý je tvůj duch, ať mě vede rovným krajem,

O. Hospodine, zachovej mě naživu.

V poledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

Srov. Sir 33,23-24a

Slyšte mě, vladaři lidu, představení obce, popřejte mi sluchu! Ve všem, co děláte, buďte výteční, neposkvrňte svou čest.

V. Dbejte na sebe i na celé stádce,

O. paste Boží církev, kterou si on získal svou vlastní krví.

Odpoledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

Srov. Iz 35,1-2

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete poušť. Jak lilie bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena krásou Karmelu.

V. Uvedl jsem vás do země Karmelu,

O. abyste jedli její ovoce a její plody.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Nešpory

HYMNUS+ (nápěv č. 5)

Svatý Duch dary ověncil tvé čelo,
s Kristem tě pojí stigmat svaté rány,
tvé srdce čistou lásku obdrželo
Marie Panny.

K umění kříže přived' svět náš znova,
v člověku kříž jen tvoří srdce nové,
které je živo z Těla Ježíšova
a z jeho Krve.

Kristův lid nauč, ať vždy s Bohem kráčí,
v plnosti pravdy, v čistotě a kráse,
ty, Magdaleno, jež toužilas v pláči
po věčné spáse.

Sesterskou láskou hled' své bratry vésti,
karmelským nivám vždy ať radost dají,
svatými plody, jež nás vedou k štěstí,
jímž záříš v ráji.

Svatou Trojici chvalme bez ustání,
tak jako tys ji chválívala, panno,
ať je nám po cestě, na níž nás chrání,
též nebe přáno.

Nebo: (nápěv č. 6)

Z milosti Ducha u tebe vždy stála
bolest a láska v nerozlučném svazku,
s Panenskou Matkou jsi nás učívala:
milujte Lásku!

Zveš k patě Kříže, k Tělu Ježíšovu,
zveš k Lásce, která není milovaná,
zveš k Jeho Krvi, pobízíš nás znovu:
milujte Pána!

Po spáse v pláči toužila jsi, panno,
tvá láska byla pravá vždy a čistá,
kež učedníkům bude jednou dáno:
milovat Krista!

Ať naše zrna nezůstanou sama,
odumřou sobě, život dají v sázku,
na bratry vzpomeň, vypros jim u Pána
důvěrnou lásku.

Kež jednou smíme, s církví oslavenou,
až nebeská nám otevře se brána,
Trojici chválit spolu s Magdalénou
v náruči Pána.

ŽALMY

1. ant. Mé srdce i mé tělo s jásotem tíhnou k živému Bohu.

Žalm 113 (112)

Chvalte, Hospodinovi služebníci, *
chvalte jméno Hospodinovo!
Buď velebeno Hospodinovo jméno *
nyní i navěky!
Od východu slunce až na jeho západ *
buď chváleno Hospodinovo jméno! –

Povznesen je Hospodin nade všechny národy, *
nad nebesa jeho sláva.
Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, †
který trůní na výsosti *
a shlíží dolů na nebe i na zem? –

Slabého zdvihá z prachu, *
ze smetiště povyšuje chudého,
aby ho posadil vedle knížat, *
vedle knížat svého lidu.
Té, která v rodině byla neplodná, dává bydlet *
jako šťastné matce dětí.

Ant. Mé srdce i mé tělo s jásotem tíhnou k živému Bohu.

2. ant. V domě Matky svého Pána jsem mluvila o pokoji a čistotě.

Žalm 122 (121)

Zaradoval jsem se, když mi řekli: *

„Do domu Hospodinova půjdeme!“

Už stojí naše nohy *

v tvých branách, Jeruzaléme! –

Jeruzalém je vystavěn jako město, *

spojené v jeden celek.

Tam vystupují kmeny, kmeny Hospodinovy, *

jak to zákon přikazuje Izraeli,

aby chválil Hospodinovo jméno.

Tam stojí soudní stolce, *

stolce Davidova domu. –

Vyprošujte Jeruzalému pokoj: *

ať jsou v bezpečí, kdo tě milují,

ať vládne mír v tvých hradbách, *

bezpečnost v tvých palácích! –

Kvůli svým bratřím a přátelům *

budu říkat: Pokoj v tobě!

Kvůli domu Hospodina, našeho Boha, *

budu ti přát štěstí.

Ant. V domě Matky svého Pána jsem mluvila o pokoji a čistotě.

3. ant. Vykoupeni Kristovou krví, označeni pečetí Ducha svatého, žijme k chvále slávy Otcovy.

Kantikum

Ef 1,3-10

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána

Ježíše Krista, *

on nás zahrnul z nebe

rozmanitými duchovními dary,

protože jsme spojeni s Kristem. –

Vždyť v něm si nás vyvolil
 ještě před stvořením světa, *
 abychom byli před ním svatí
 a neposkvrnění v lásce;
 ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, *
 abychom byli přijati za jeho děti
 skrze Ježíše Krista. –

To proto, aby se vzdávala chvála
 jeho vznešené dobrotivosti, *
 neboť skrze ni nás obdařil milostí
 ve svém milovaném Synu. –

V něm máme vykoupení skrze jeho krev, *
 odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost,
 kterou nám tak bohatě projevil *
 s veškerou moudrostí a prozíravostí: –

seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, †
 jak se mu to líbilo *
 a jak si to napřed sám u sebe ustanovil,
 až se naplní čas pro dílo spásy: *
 že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi.

Ant. Vykoupení Kristovou krví, označení pečeti Ducha svatého, žijme k chvále slávy Otcovy.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Srov. Ef 3,8-11

Ačkoli já jsem méně než nejnepatrnější ze všech křesťanů, byla mi dána tato milost: zvěstovat nevystižitelné Kristovo bohatství a jasně ukázat, jak se uskutečňuje ono tajemné rozhodnutí. Od věků bylo skryté v Bohu, Stvořiteli všeho, nyní se však skrze církve ukázala přerozmanitá Boží moudrost. Tak od věčnosti určil, že to vykoná skrze našeho Pána Krista Ježíše.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Otec našeho Pána Ježíše Krista * ať nám dá poznat Kristovu lásku.

V. Abychom dosáhli plné míry Božích darů, * ať nám dá poznat Kristovu lásku. Sláva Otci. Otec.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Uvedu tě na poušť a budu mluvit k tvému srdci; zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím se s tebou ve slitování a věrnosti. A poznáš, že já jsem Hospodin.

PROSBY

Spolu s Marií Magdalénou prosme Pána o Ducha lásky, abychom milovali Církev a s ochotou v sobě nesli všechny její radosti i bolesti. Volejme společně:

Pane, naplň nás svým Svatým Duchem.

Kriste, Snoubenče církve, dej, ať tvůj Duch vede církev k plné jednotě,

— aby všichni lidé poznali Otce, zdroj všeho života.

Kriste, náš Veleknězi, dej, ať jsou kněží pokornými služebníky tvé Krve a věrnými svědky evangelia,

— aby přinášeli tvé odpuštění a pokoj celému světu.

Kriste, Chlebe živý, dej, ať v těch, kdo mají účast na tvé hostině, roste vzájemná láska,

— aby všichni poznali, že jsme tvoji učedníci.

Kriste, Synu Panny Marie, dej, ať každý z rodiny Karmelu poctivě usiluje o lásku v prostředí, kde žije,

— a životem podle evangelia slouží všem.

Kriste, Spasiteli, tys sestoupil do pekel a otevřel jejich brány, dej, ať naši zemřelí bratři a sestry mají podíl na tvé blaženosti,

— aby všichni, které ti Otec dal, viděli tvou slávu.

Otče náš.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.